

zmenu exekútora. Návrh nepovažoval za dôvodný ani v prípade, ak by súd uvažoval o posúdení postupu exekučného súdu z hľadiska zbytočných prieťahov a tento postup by posúdil ako konanie so zbytočnými prieťahmi. Podľa názoru prvostupňového súdu totiž škoda uplatnená a vyčíslená navrhovateľom ako škoda, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu, nakoľko aj v prípade zmeny súdneho exekútora by navrhovateľovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok a náklady na udržiavanie a správu informačného systému. Ohľadom ostatnej škody spočívajúcej v administratívnom spracovaní textov urgencií adresovaných súdu a v poštovnom a telekomunikačných nákladoch skonštatoval, že táto nebola v konaní preukázaná (súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie ani iná komunikácia navrhovateľa), zároveň ani v tomto prípade nepreukázal navrhovateľ príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a postupom súdu. Prvostupňový súd ďalej vyvodil, že v danom prípade nedošlo k zmenšeniu majetku navrhovateľa ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by navrhovateľ nemusel znášať aj v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote. Zároveň nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či riziku insolventnosti povinného, nakoľko súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky navrhovateľa a zmena súdneho exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.3.2007, sp.zn. 3Cdo/32/2007. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval nemajetkovú ujmu a na predložený znalecký posudok neprihliadal, nakoľko ide o všeobecný posudok bez bližšej špecifikácie konania s tým, že znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky. Rovnako dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom deklarovanou nemajetkovou ujmu, ktorá mu mala vzniknúť a postupom súdu pri zmene súdneho exekútora.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) prihliadajúc na to, že v konaní plne úspešný odporca si právo na náhradu trov konania neuplatnil.

Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f), g), h), § 205 ods. 2 písm. c), d), e), f) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvého stupňa upozornil na skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamená, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), pričom rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC 46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súde Galanta). Navrhovateľ v odvolaní poukázal ďalej na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť pre

porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

Pokiaľ ide o návrh na náhradu majetkovej škody, súd prvého stupňa podľa názoru odporcu ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a mal za to, že je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. V konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Súd prvého stupňa sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Odvolateľ napokon poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd na základe Ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť. Súčasne namietal, že súd prvého stupňa mal postupovať podľa § 153b) O.s.p., keď odporca nereagoval na výzvu súdu a nepredložil vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p.

Odporca sa k riadne doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a ani dokazovanie doplniť a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu na náhradu škody a nemajetkovej

ujmy spôsobenej orgánom štátu , výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Odvolaací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 219 ods.1,2 O.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa uplatnený podľa zák.č. 514/2003 Z.z., v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 175 eur z titulu majetkovej škody a 276,60 eur z titulu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa vzniknutej nepĺnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere dlžníkom (povinným) Z. J.. V podaní navrhovateľ zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava III, ktorý by bol inak oprávnený vec prejsť ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

V posudzovanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29.10.2012, č.k. 4 NcC 327/2012-21 o tom, že sudkyňa B.. G. H.Á. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava III uvedení vo výroku uznesenia (vrátane zákonnej sudkyne) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 12C/137/2012.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil v danej veci termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 24.4.2015, ktorý oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 9.4.2015.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že ak prvostupňový súd na prejednanie danej veci ako drobného sporu nenariadil pojednávanie a rozhodol s prihliadnutím na obsah spisu, postupoval správne. Tento postup súdu bol v súlade s § 115a ods. 2 v spojení s § 200ea ods. 1 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1 000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 200ea ods. 2 O.s.p. za drobné spory sa nepovažujú veci, ktoré sa týkajú

- a) osobného stavu alebo spôsobilosti na právne úkony,
- b) sociálneho zabezpečenia,
- c) konania o preskúmanie rozhodnutí vydaných v rozhodcovskom konaní,
- d) vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov,
- e) konania o dedičstve,
- f) konania o určenie, zmenu alebo zrušenie vyživovacej povinnosti,

- g) konkurzného konania a reštrukturalizačného konania,
- h) sporov z pracovných vzťahov a obdobných pracovnoprávných vzťahov,
- i) ochrany osobnosti.

Odvolačný súd ďalej uvádza, že v danom prípade bola splnená základná náležitosť a podmienka, ktorá charakterizuje danú vec ako drobný spor, a to dosiahnutie sumy 1 000 eur ako predmetu konania. Zároveň nejde o prípady stanovené v § 200ea ods. 2 O.s.p. V takomto prípade potom správne prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov predložených účastníkmi konania, príp. zo zhodných tvrdení účastníkov. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prieťahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo odvodzoval od postupu exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15 Er 14045/2008 (pôvodne 36 Er 2845/2002).

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvého stupňa preto správne o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia účastníkmi konania.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam navrhovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky navrhovateľa sú nedôvodné a nepodložené.

V danom konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika) zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o. i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem

objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 44 ods. 5 Exekučného poriadku (v znení platnom ku dňu začatia exekučného konania - 18.10.2002) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora zákonodarca exekučnému súdu nestanovil žiadnu lehotu. V preskúmvanej veci je preto možné konštatovať (zhodne s názorom súdu prvého stupňa), že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote.

Odvolací súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje i so záverom súdu prvého stupňa o tom, že v posudzovanom prípade navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa vysvetlil, prečo nepovažuje návrh v časti náhrady majetkovej škody za dôvodný. Odvolací súd dodáva, že ak navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej konkrétnej exekučnej veci vznikla škoda, mal ju vyčísliť a i preukázať v konkrétnej výške. Nie je možné vychádzať z jeho ničím neoverených a nepreukázaných tvrdení - navrhovateľ totiž výšku škody vyčíslil paušálne bez viazanosti na konkrétny nesprávny úradný postup exekučného súdu v danej veci. Výška škody tvrdená navrhovateľom nie je preukázateľná a overiteľná z dôvodu, že navrhovateľ škodu nevyčíslil na podklade preukázateľného zníženia jeho majetku, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale ju vyčíslil paušálne.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ uvádzal, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, treba poukázať na to, že sám navrhovateľ nevyužil zákonné možnosti - vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo a chýba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

Pokiaľ ide o prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní, je potrebné skonštatovať, že navrhovateľ namietaný nesprávny úradný postup nijakým spôsobom nekonkretizoval. Ak navrhovateľ bol toho názoru, že v konaní vznikli zbytočné prietahy, v návrhu mal presne uviesť, v čom prietahy spočívali a presne v akom období nastali tak, aby súd mohol uvedený tvrdený nesprávny úradný postup posúdiť (od novely § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnej od 1.1.2013 iba na podklade výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené

právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov). Odvolací súd však dáva do pozornosti, že pokiaľ navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní nedodržanie zákonom stanovenej lehoty exekučným súdom, uvedený výklad je v rozpore s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené ustanovenie totiž predpokladá, že za nesprávny úradný postup možno považovať jednak porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, a jednak zbytočné prietahy v konaní. Nie je preto prípustné uplatňovať nárok na náhradu škody z oboch titulov (nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty aj zbytočné prietahy), ktoré vychádzajú z rovnakej skutočnosti. Inak povedané, skutočnosť, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom určenej lehote, nemožno považovať za nesprávny úradný postup aj z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty a aj z dôvodu zbytočných prietahov v konaní. Prvostupňový súd potom správne vyhodnotil aj tento nárok navrhovateľa za nedôvodný.

S ďalšími odvolacími námietkami navrhovateľa, v ktorých reagoval na procesný postup súdu prvého stupňa nevyplývajúci z obsahu spisu a ani z odôvodnenia rozhodnutia (námietky o nevyhovení žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania, námietka o tom, že konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie, námietka, že súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím o veci samej) sa odvolací súd nezaoberal.

Za odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu nie je možné posúdiť ani navrhovateľom namietanú okolnosť, že súd prvého stupňa v danej veci nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky (odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním doručeným súdu dňa 12.2.2014).

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvého stupňa) podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Okresný súd Bratislava I v uznesení zo dňa 5.10.2012, č.k. 12C/137/2012-8 uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote do 3 dní od právoplatnosti predmetného uznesenia zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti účastníkom konania vo výške 66 eur vyrubený podľa položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (ďalej ZoSP).

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ namietajúc, že napadnuté uznesenie považuje za neopodstatnené, bez právneho významu, nakoľko nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Poukázal na to, že v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O. s. p.). Podľa názoru navrhovateľa Okresný súd Bratislava III má preto postupovať zákonným spôsobom a podľa § 12 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 12 ods. 3 O. s. p. požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa, pričom vo veci nejde o vhodnosť ale nutnosť. Z tohto dôvodu musí byť vec prikázaná inému súdu, aby bolo konanie spravodlivé a vo veci samej rozhodoval nestranný zákonný sudca. Ďalej podotkol, že z judikatúry ústavného súdu možno vyvodit', že tvrdenie účastníka konania, podľa ktorého v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti, a to z objektívneho pohľadu (II. ÚS 331/09). Ak by aj súd mal za to, že vo veci je nutné uhradiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa položky 17a ZoSP, navrhovateľ tvrdil, že mu nie je možné uložiť povinnosť platiť súdne poplatky. Navrhovateľ zastával názor, že podľa § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP je súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatkov oslobodené a rovnako

sa to týka poplatkov za podané návrhy vo veci samej, znalecké dokazovanie či návrhy na vylúčenie sudcov. V závere odvolania navrhovateľ žiadal, aby súd konal bez prieťahov podľa § 12 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 12 ods. 3 O. s. p. a otázku prikázania veci inému súdu postúpil príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie.

Odvolačný súd preskúmal vec podľa § 212 ods.1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 30. 9. 2012, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok za návrh.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním námietky zaujatosti účastníkom konania podľa osobitného predpisu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. k) citovaného zákona od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 4 citovaného zákona sa oslobodenie podľa odsekov 1 a 2 vzťahuje aj na konanie o odvolaní, dovolaní, obnove konania a výkone rozhodnutia alebo exekúcií.

Podľa Položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy citovaného zákona sa platí súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti účastníkom konania 66 eur.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 27. 9. 2012 sa navrhovateľ domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie 175 eur z titulu majetkovej škody a 276,60 eur z titulu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. V podaní navrhovateľ zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava III, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O. s. p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Vec bola podľa platného Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava III pridelená na prejednanie a rozhodnutie zákonnému sudcovi B.. Z. A..

Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 5.10.2012, č. k. 12C/137/2012-8 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti predmetného uznesenia zaplatil súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66 eur (položka č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov).

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29.10.2012, č. k. 4NcC/327/2012-21 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/137/2012 nie sú v rozhodnutí vymenovaní sudcovia Okresného súdu Bratislava III (vrátane zákonnej sudkyne) vylúčení a z prejednávania a rozhodovania je vylúčená B.. G. H.Á..

Odvolačný súd (vychádzajúc z obsahu návrhu na začatie konania doručeného prvostupňovému súdu dňa 27. 9. 2012) konštatuje, že navrhovateľ vo svojom návrhu žiadal, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Bratislava III sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Uvedené znamená, že navrhovateľ uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III v zmysle § 14 a § 15a O. s. p.

Navrhovateľovi vznesením námietky zaujatosti v zmysle citovanej Položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov potom bez akejkoľvek pochybnosti vznikla poplatková povinnosť vo výške 66 eur.

Odvolačný súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa uplatneným v odvolaní, že navrhovateľovi nie je možné uložiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti, nakoľko súdne konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch, v znení účinnom do 30. 9. 2012, od platenia súdnych poplatkov oslobodené. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (uznesenie Ústavného súdu SR z 30. marca 2011, sp. zn. II. ÚS 124/2011), podľa ktorej vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa nevzťahuje aj na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov. Od povinnosti zaplatiť tento poplatok možno oslobodiť účastníka iba postupom podľa § 138 O. s. p.. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 zákona o súdnych poplatkoch sa vzťahuje iba na súdny poplatok za návrh (§ 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch), za odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (§ 4 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch).

Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 5.10.2012, č.k. 12C/137/2012-8 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.